

Motion till riksdagen 2010/11:U7

av **Jimmie Åkesson m.fl. (SD)**
med anledning av prop. 2010/11:111

Svenskt deltagande i den internationella militära insatsen i Libyen

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen avslår regeringens proposition 2010/11:111 Svenskt deltagande i den internationella militära insatsen i Libyen.

Motivering

Sverigedemokraterna är inte principiellt avvisande till att delta i militära operationer utomlands. Vår inställning bygger på att ett svenskt deltagande förutsätter ett tydligt uttalat syfte med operationen samt ett klagörande av hur lång tid den kan förväntas pågå och hur omfattande den ska vara. I regeringens proposition görs flera goda ansatser på det området, men man bortser från flera problem med Libyeninsatsen.

Det som pågår i Libyen kan i dag rimligen inte kallas för något annat än ett inbördeskrig. Om Sverige sänder trupp så innebär det alltså i realiteten att vi deltar som stridande part på ena sidan i detta inbördeskrig. Detta betyder att vi måste ta ett ansvar för de konsekvenser som denna militära intervention kan få som helhet, oavsett om just de plan vi skickar avfyrrar ett enda skott eller ej.

Ett av de största problemen med insatsen är att det är oklart vem och vad det egentligen är som vi skyddar. Vems intressen stöder vi med vår insats? Det finns starka indikationer på att rebellsidan inte nödvändigtvis utgör ett bättre alternativ för Libyens utveckling än vad Gaddafi gör. Det finns rapporter från bl.a. Human Rights Watch om hur rebellsidan har gripit eller miss-handlat tusentals personer som på lösa grunder anklagas för att vara Gaddafianhängare samt hur företrädare för rebellsidan har anklagat Gaddafisidan för att vara "judar och homosexuella". Dessutom har befälhavare på rebellsidan medgivit hur de eller deras mannar tidigare har slagits mot amerikanerna i

Fel! Okänt namn på

Afghanistan och Irak – de utgör med andra ord representanter för samma grupper som våra soldater i Afghanistan bekämpar varje dag. Ska vi nu skydda samma personer i Libyen? Vi betvivlar inte att det finns ett rättmätigt missnöje med Gaddafidiktaturen bland dem som deltar i upproret, men olyckligtvis finns det inte särskilt mycket som talar för att rebelsidan kan komma att bli basen för en friare och mer demokratisk utveckling i Libyen. Det finns, beklagligt nog, ingen trovärdig demokratisörelse som är redo att ta över från Gaddafi. Libyen är ett klansamhälle, och vad rebellerna verkligen vill se för utveckling, annat än att få bort Gaddafi, är det ingen som vet.

Vad gäller FN-mandatet för insatsen och hur NATO-koalitionen egentligen avser att agera för att uppnå intentionerna med resolution 1973 så är läget oklart. Även om den svenska regeringen nu uppger att syftet med det svenska deltagandet endast är att upprätthålla flygförbuds zonen står det klart att främst briter och fransmän har valt en mer långtgående strategi som inkluderar att genomföra anfall mot markmål. Om flera av de andra länder som deltar i operationen uppvisar en sådan beredvillighet till insatser mot markmål finns det en risk för att våra trupper på lite sikt kan dras in i en mer omfattande insats än vad som är fallet just nu. Vissa av de svenska regeringspartierna har rent av uttalat att deras intention från början var att svenska förband skulle delta i markanfall. Som jämförelse kan nämnas att också vår mångåriga insats i Afghanistan från början var avgränsad till 45 man med spaningsuppdrag men senare kom att svälla ut till sin nuvarande omfattning. Precis som noteras i propositionen finns det en risk för att konflikten i Libyen blir långvarig, vilket gör att det är synnerligen svårt att bedöma de långsiktiga konsekvenserna av det svenska deltagandet. Risken för s.k. *mission creep*, det vill säga att en initialt begränsad insats successivt blir alltmer omfattande, måste anses som påtaglig.

Sverigedemokraternas inställning är att Sverige, under rådande omständigheter, inte bör delta i militära operationer i Libyen och att resurser i stället bör läggas på humanitära insatser, på plats, för att hjälpa de omkring 300 000 som flytt Libyen sedan oroligheterna inleddes. I den mån det föreligger ett ansvar för flygförbuds zoner och liknande bör detta, i enlighet med kapitel VIII i FN-stadgan, i första hand axlas av områdets regionala organisationer, det vill säga Arabförbundet och Afrikanska unionen.

Vi yrkar därför att den aktuella propositionen avslås.

Fel! Okänt namn på

Stockholm den 30 mars 2011

Jimmie Åkesson (SD)

Björn Söder (SD)

Mikael Jansson (SD)

Thoralf Alfsson (SD)

Kent Ekeröth (SD)

Carina Herrstedt (SD)

Richard Jomshof (SD)

David Lång (SD)

Per Ramhorn (SD)

Johnny Skalin (SD)

Jonas Åkerlund (SD)

Sven-Olof Sällström (SD)

Stellan Bojerud (SD)

Erik Almqvist (SD)

Josef Fransson (SD)

Lars Isovaara (SD)

Mattias Karlsson (SD)

William Petzäll (SD)

Margareta Sandstedt (SD)

Tony Wiklander (SD)